

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **I. Z.**, zast. JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem, se sídlem Dlouhá 16, Litoměřice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2007, č. j. 42 Cad 89/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Ivana Vávry, advokáta, se sídlem Dlouhá 16, Litoměřice, náklady řízení ve výši 952 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 2. 4. 2007 u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 3. 2007, č. X, kterým žalovaná žalobkyni podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady ES č. 1408/71 přiznala od 22. 6. 2006 starobní důchod ve výši 2925 Kč. Žalobkyně namítala, že žalovaná postupovala při posuzování její žádosti o přiznání starobního důchodu, resp. při posuzování doby účasti na důchodovém pojištění v rozporu s právními předpisy a neztotožnila se s názorem žalované, že jí vznikl nárok na starobní důchod pouze s přihlédnutím ke slovenským dobám pojištění. Poukázala na čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, která byla publikována ve Sbírce zákonů pod číslem 228/1993 Sb. a na výsledky šetření Veřejného ochránce práv České republiky v obdobné věci vedené pod sp. zn. 3291/2005/VOP/PK. Konstatovala, že nebyla zaměstnána dílem v České republice a dílem v cizině (zaměstnavatelem žalobkyně byla státní organizace Československé státní dráhy, se sídlem v Praze, přičemž žalobkyně spadala pod Správu přepravních tržeb Bratislava, kontrola přepravních tržeb Litoměřice, s místem výkonu práce Litoměřice) a nelze tedy při posuzování nároku na starobní důchod postupovat podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady ES č. 1408/71.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl shora označeným, kasační stížností napadeným rozsudkem tak, že rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2007, č. X, se zrušuje, věc se vrací žalované k dalšímu řízení a žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4462,50 Kč k rukám jejího zástupce (advokáta). Krajský soud konstatoval, že pokud žalobkyně pracovala v rámci jakékoliv organizační složky ČSD, sídlící kdekoli mimo dnešní Českou republiku, byla v této době zaměstnankyní ČSD se sídlem v Praze a s ohledem na tuto skutečnost dospěl k závěru, že žalovaná pochybila, když výpočet starobního důchodu žalobkyně založila na tvrzení, že žalobkyně byla v rozhodné době zaměstnána dílem v České republice a podstatně větším dílem v cizině. Žalované uložil, aby respektovala tento právní názor soudu při vydání nového rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost u Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Krajský soud v Ústí nad Labem spis předložil Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, ve které uvedl, že kasační stížnost je podána včas. Nejvyšší správní soud se s tímto vyhodnocením dodržení lhůty k podání kasační stížnosti neztotožňuje.

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem vyplývá, že napadený rozsudek tohoto soudu, v němž byla stěžovatelka poučena o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení, stěžovatelka převzala - jak vyplývá ze záznamu na doručence - dne 17. 12. 2007.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), bylo v projednávané věci pondělí 17. 12. 2007 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom pondělí 31. 12. 2007. Tento den se totiž svým označením - pondělí - shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohla být kasační stížnost odeslána s účinky zachování lhůty.

Podle otisku prezenčního razítka Krajského soudu v Ústí nad Labem a záznamu na kasační stížnosti byla kasační stížnost tomuto soudu doručena dne 3. 1. 2008, přičemž podle záznamu na obálce byla kasační stížnost k poštovní přepravě podána dne 2. 1. 2008. Kasační stížnost tedy byla podána ve středu 2. 1. 2008. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila v pondělí 31. 12. 2007. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout.

Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že není třeba rozhodnout o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti, jelikož za této procesní situace, kdy došlo k odmítnutí kasační stížnosti pro její opožděnost je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti totiž může přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Zbylo pak rozhodnout o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Obecně platí, ve smyslu ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta. Následující odstavce § 60 s. ř. s. pamatují na mimořádné situace, které jsou způsobilé tuto zásadu prolomit. V projednávané věci došlo k odmítnutí kasační stížnosti zaviněním žalované (stěžovatelky), která ji podala opožděně. Podle ustanovení § 60 odst. 6 s. ř. s. může soud uložit účastníkovi, stejně jako svědkovi, znalci, tlumočnickovi, nebo osobě, která měla při dokazování nějakou povinnost, aby státu nebo druhému účastníkovi nahradil náklady, které vznikly jeho zaviněním. O takový případ jde i v projednávané věci, kdy žalobkyni vznikly v řízení o kasační stížnosti náklady za právní zastoupení advokátem. Ten k výzvě soudu vypracoval a zaslal vyjádření ke kasační stížnosti. Za tento úkon právní služby náleží odměna ve výši 500 Kč podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátní tarifu. Protože advokát v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, bylo nutno k této částce přičíst 19% z uvedené částky, tj. 152 Kč. Celkem náhrada nákladů řízení činí částku 952 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu